

здеру царство твое изъ руку твоею и дамъ е рабу твоему. Обаче во дни твоя не сотворю сихъ. Давида ради Отца твоего отъ руки же Сына твоего отиму е. токмо всего царства не возму : Скъитръ единый дамъ сыну твоему Давида ради раба моего и ради Иерусалима града, егоже избрахъ. [3. пар. гл. 11. Ст. 11, 12. 13.)

Отъ тукъ явно ся види, че добры тѣ дѣла и извършены тѣ заслуги въ тукашне то житіе на святы тѣ Отци, кои то сж прѣминjali отъ тоя вѣкъ, помагать на оныя, които живѣхъ на земь тж. Заради това людіе тѣ на вѣтхыйчъ законъ, като ся молахъ Господу, заслугы тѣхны и добры тѣ дѣла спомянувахъ и прѣдлагахъ, что то вспомогнати отъ тѣхно то благотвореніе да ся пріимжть молитвы тѣ имъ полѣсно. И понеже Святїи тѣ, кои то сж умирали прѣди пришествіе то Христово, не влизахъ въ небо то, нито виждахъ Бога, нито познавахъ моленїя та на оныя, кои то ся молахъ; заради това нѣмаше обычай въ Вѣхтыйтъ Завѣтъ да говорятъ: Святый Аврааме! моли Бога за насъ. Нѣ, като ся молахъ въ онова врѣмя, заслугы тѣ и добры тѣ дѣла на святыи тѣ спомянувахъ, за да спомогнжть на молѣніе то имъ.

Въ Апокалипсисъ тѣ, души тѣ на святы тѣ мжченици съсъ голѣмъ гласъ выкаты и просятъ отъ Бога отмщеніе: *До кога Владыко святой и Истинный не сждишь и не отмжстявашъ на-ишжжъ кровь отъ живуицы тѣ на земь тж?* [Гл. 6. Ст. 10.)